

Ahoj, jmenuji se Sema! Přišla jsem do Maďarska před několika měsíci, před nedávnem jsem začala řídit křesťanské společenství, které jsme založili s mými krajaný.

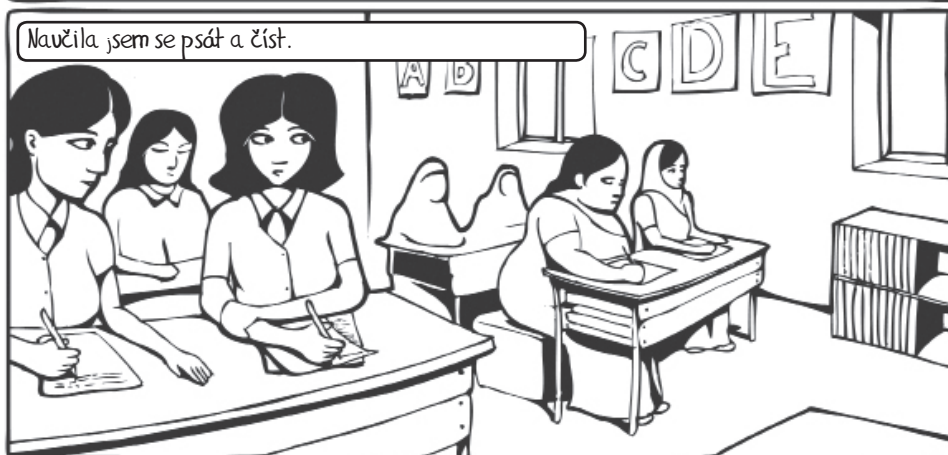

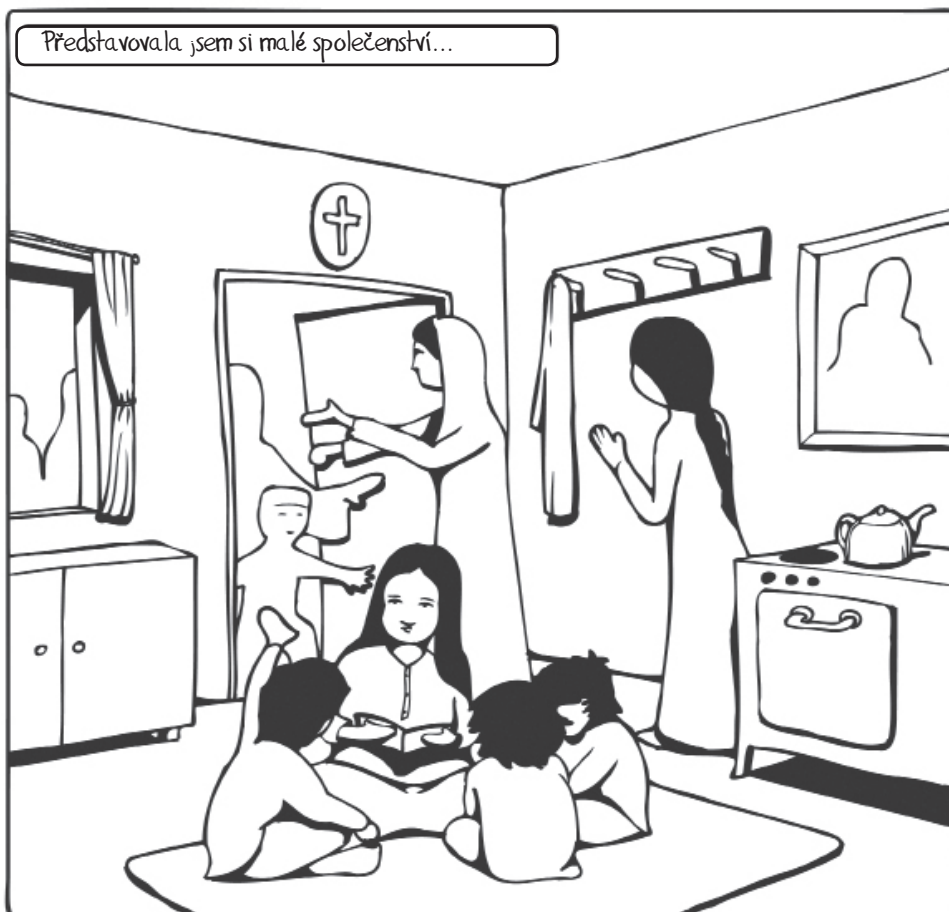
Moc mi chybí můj domov, Nasratistán. Bylo těžké odejít, ale bylo to nutné. Když člověk slyší kolem sebe den co den jen cizojazyčná slova, často se mu stýská.

Bylo by krásné se zase procházet na těch ulicích, rozmlouvat se známými.

Dovolte mi, abych Vám teď vyprávěla o tom, jak dlouhou cestu mám za sebou. V Nasratistánu tvoří většinu obyvatel muslimové, ale v mé rodině jsou všichni křesťani, moji rodiče byli také.

Nevzdala jsem se tohoto rozhodnutí, a tak za několik let se můj sen uskutečnil.

Zprávy o setkáních se šířily velice rychle a bylo nás stále více.

Zeny si mohly přivést i své děti.

Jednoho dne přišla i jedna muslimská žena, Szuni. Pocítila přátelskou atmosféru, tiše seděla na lavici a poslouchala výklad.

Po několika setkáních se na mě nesměle obrátila.

- Semo, mohla bych taky dostat bibli?

Nebála se bezdůvodně.

- Bude litovat i toho, že se narodila.
Odvratila tě od naší víry!

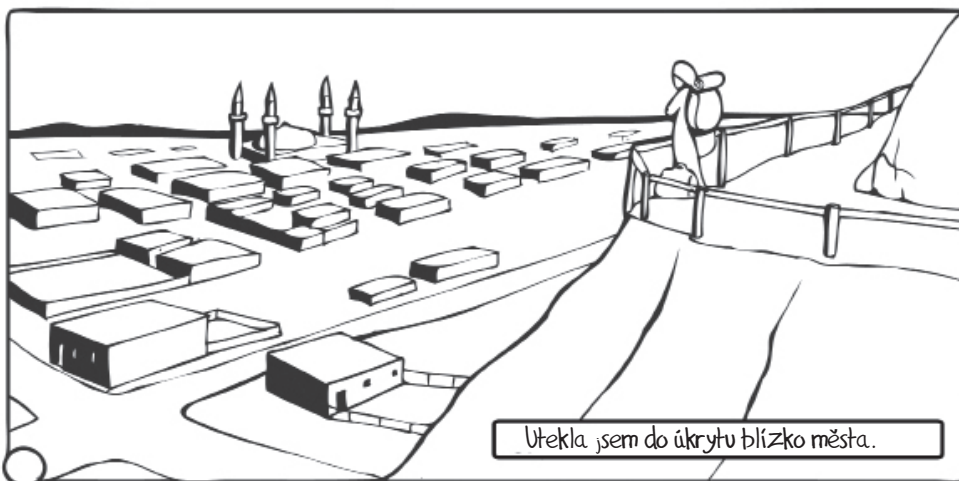
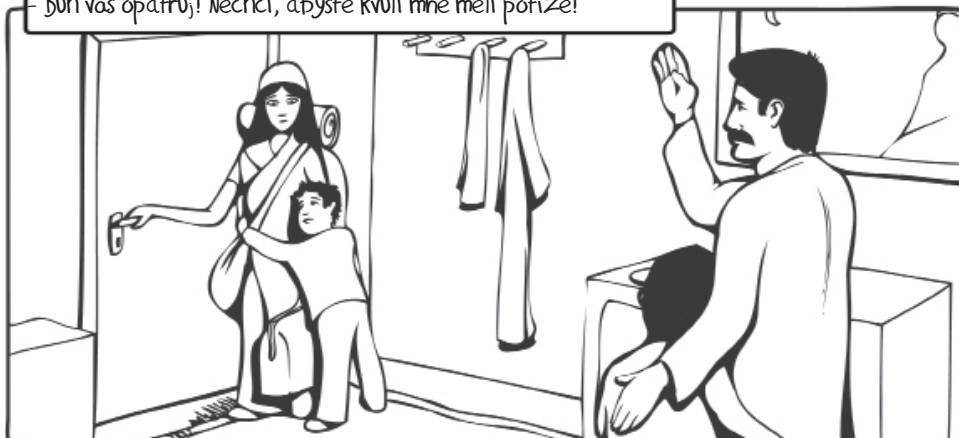

- Zmiz i z našeho okolí, nebo
zabiji tebe i tvou rodinu!

Vyhrožování probíhalo každodenně, proto jsem se konečně rozhodla, ale bylo to bolestivé rozhodnutí.

Bůh vás opatruj! Nechci, abyste kvůli mně měli potíže!

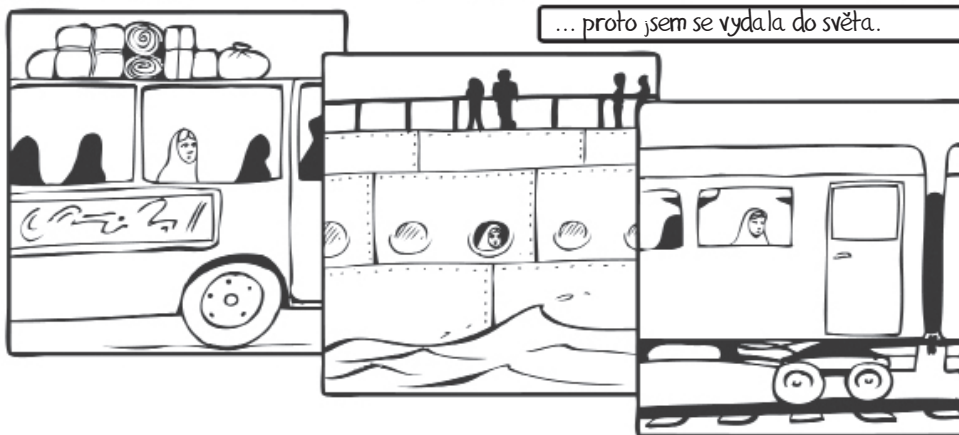

Utekla jsem do úkrytu blízko města.

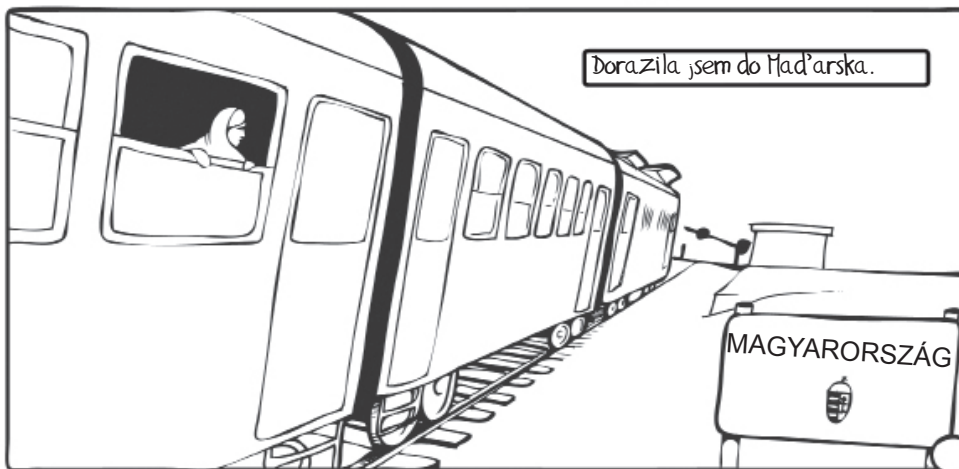
Ani tady jsem se po několika dnech
necítila v bezpečí, ...

... proto jsem se vydala do světa.

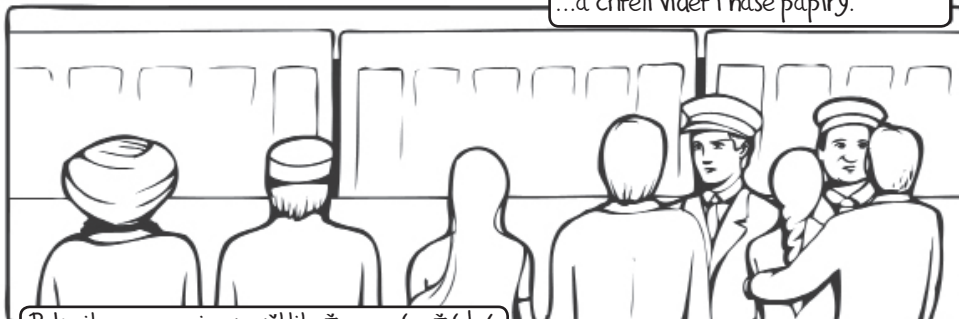
Dorazila jsem do Maďarska.

Několik z nás namátkou
vysadili z vlaku, ...

...a chtěli vidět i naše papíry.

Pokusila jsem se jim vysvětlit, že nemám žádné
doklady a chtěla bych požádat o pomoc.

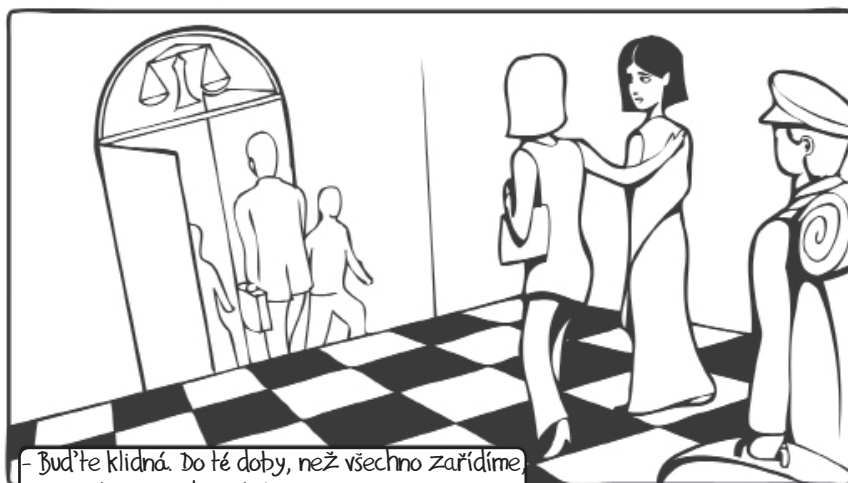
Bez tlumočníka jsme si nerozuměli,
tak jsme museli nastoupit do malého
autobusu.

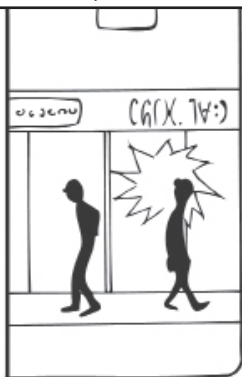
Na policii nás zavřeli do
cely. Řekli nám, abychom
trpělivě čekali, než zjistí,
kdo vlastně jsme.
Dny nám připadaly jako
roky.

Za několik dnů nás odvedli
do kanceláře, kde nás čekala
milá žena:
- Pokusíme se sehnat pro
vás dočasné doklady, ale to
zabere čas.

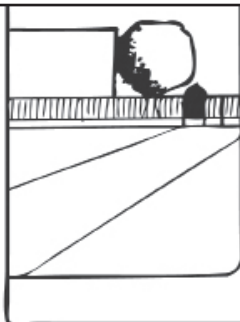

- Buďte klidná. Do té doby, než všechno zařídíme vás umístíme v jednom táboře.

Jak nás vezli přes město, všechno mi připadalo cizí, a moje srdce bylo naplněno strachem. Potom auto zastavilo před ponurou budovou.

- To je uprchlický tábor!

Za několik dnů jsem si zvykla na atmosféru a konečně jsem měla sílu napsat své rodině.

„Moji drazí! Dorazila jsem v pořádku do Maďarska. Po mnoha útrapách teď bydlím v táboře. Jedna žena mi pomohla a zařídila vstupní povolení i pro vás. Přijďte co nejdřív!“

- No, děti, myslím si, že brzy odcestujeme!

- No, kluci, toto je město, o kterém máma psala.

- Kde je tábor?

- Pojd'te, hledejme!

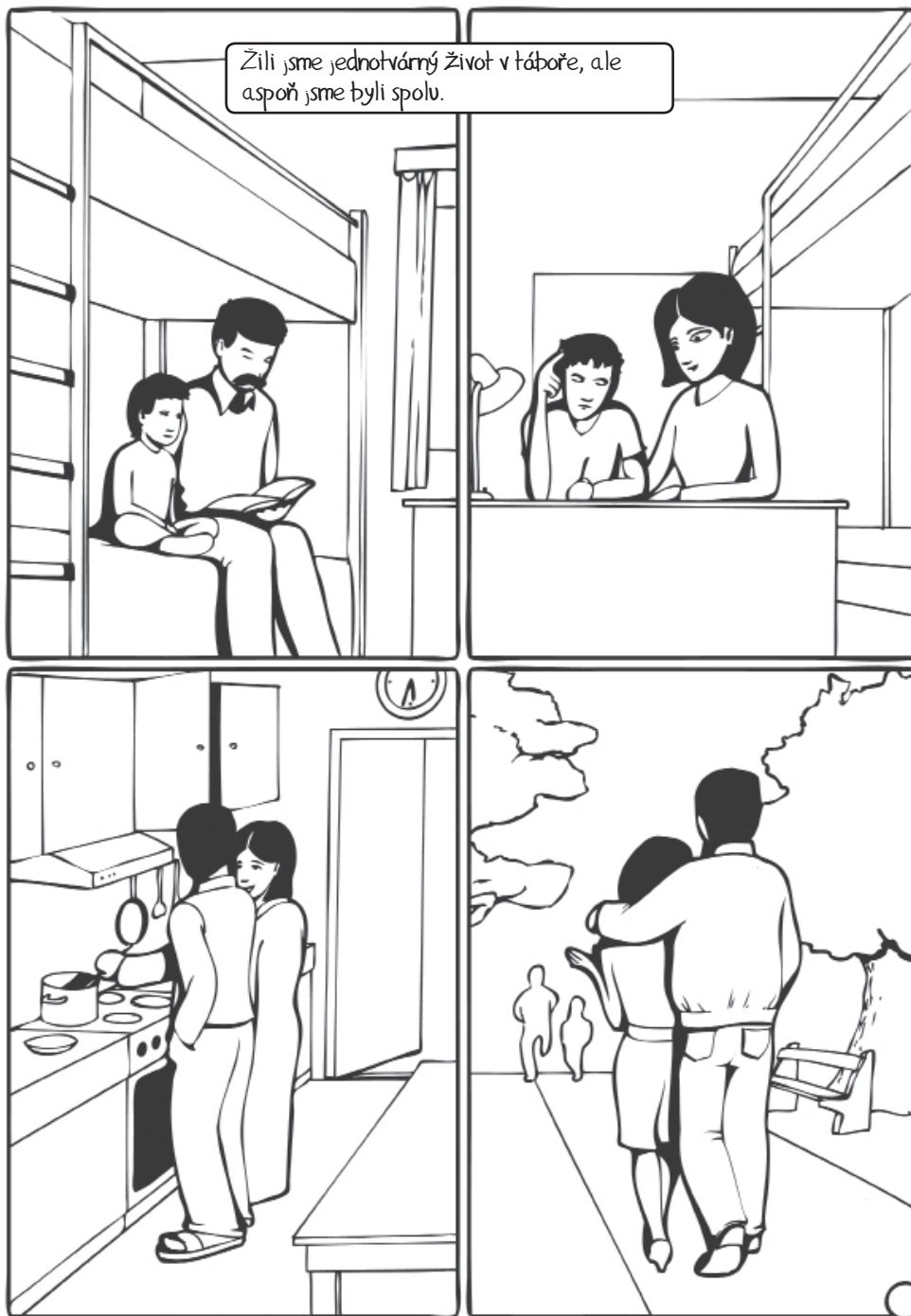
- Koukejte! Myslím, že to bude ono!

- Szahide! Není to náhodou máma, kdo tam stojí?

Na tento okamžik jsme už všichni dlouho čekali.

Seznámili jsme se s jinými lidmi, jejichž osud byl podobný, tak jsme snadněji vydrželi cizí životní styl.

162

V táboře jsme se seznámili s Annou, která se zabývala problémy lidí v táboře. Mlác se nám zalíbila, a přišli jsme na to, že i naše náboženství je stejné.

Anna nám zařídila doklady v soudu,
zařizovala naše oficiální věci a
pomáhala nám i s každodenními
problémy.

Stali se z nás upřímní přátelé.

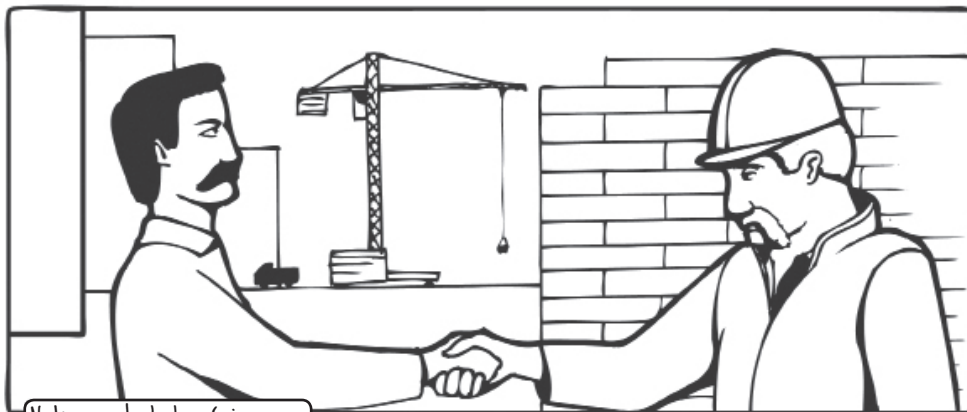

Takmile byly naše záležitosti v pořádku, začali jsme hledat práci. Věděli jsme, že to nebude lehké, protože jsme nemluvili maďarsky. Můj muž, Ravi, se pokusil najít práci v hlavním městě.

Pltal se v kancelářích, ve skladech, jestli nepotřebují pomocníka.

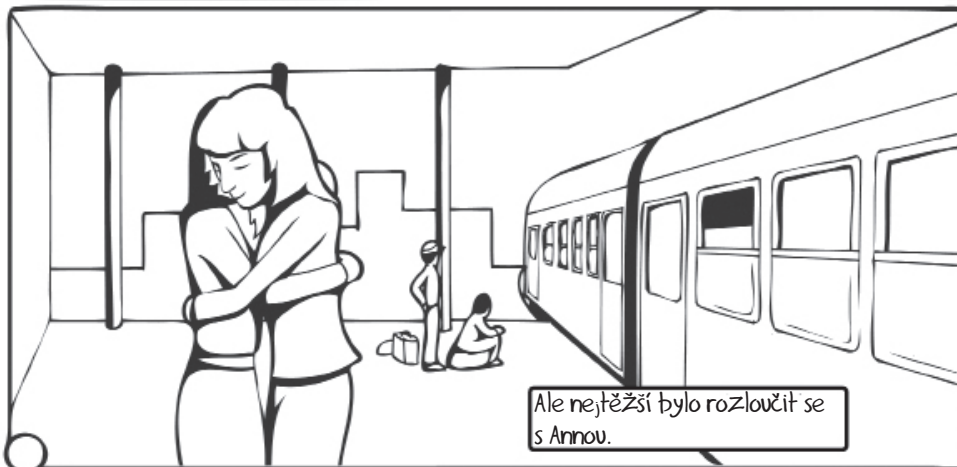

Nakonec dostal práci na stavbě.

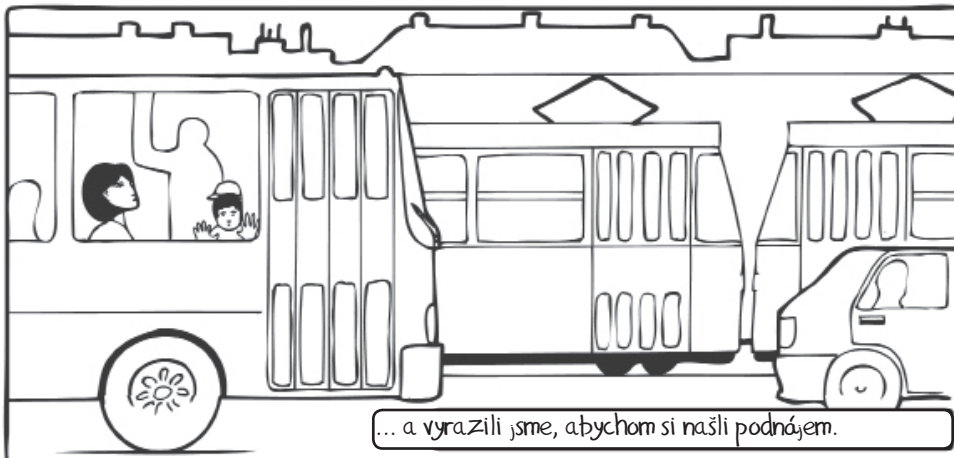

- Jsme moc rádi, že se ti to podařilo!
Jsme na tebe moc hrdí!

Do hlavního města, jsme dorazili v pořádku...

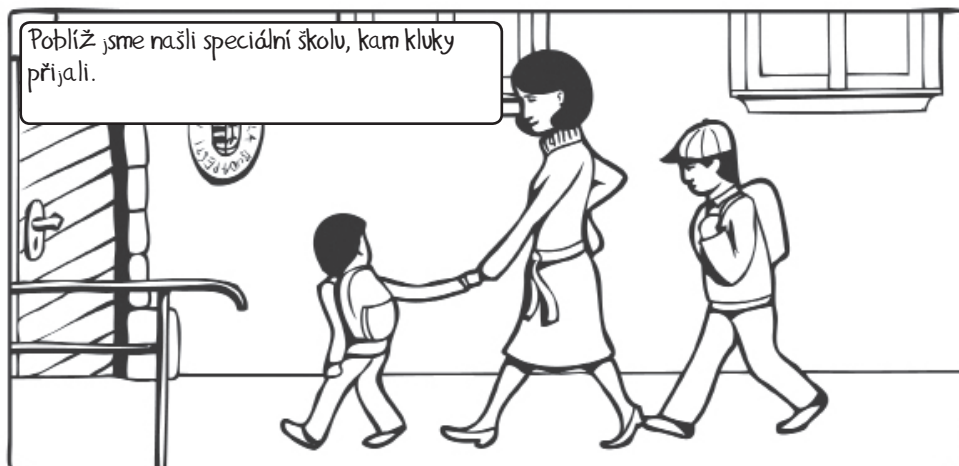
... a vyrazili jsme, abychom si našli podnájem.

Po únavném cestování jsme se konečně usadili v našem novém „dočasném“ domově.

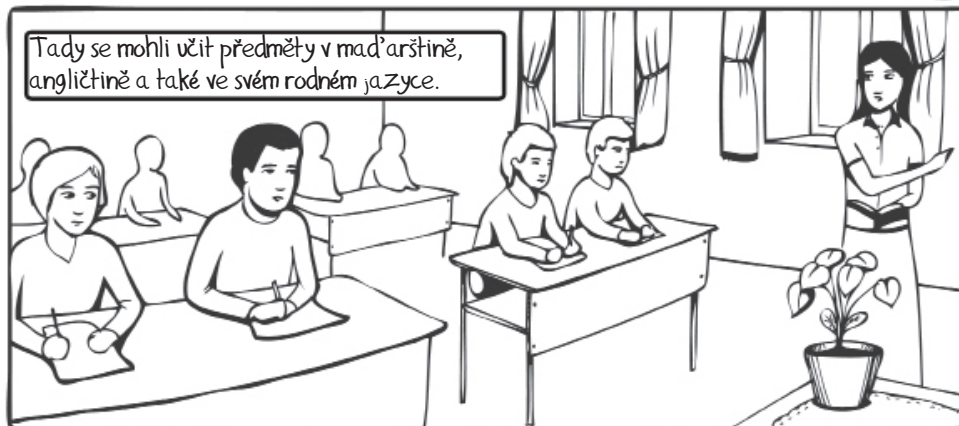

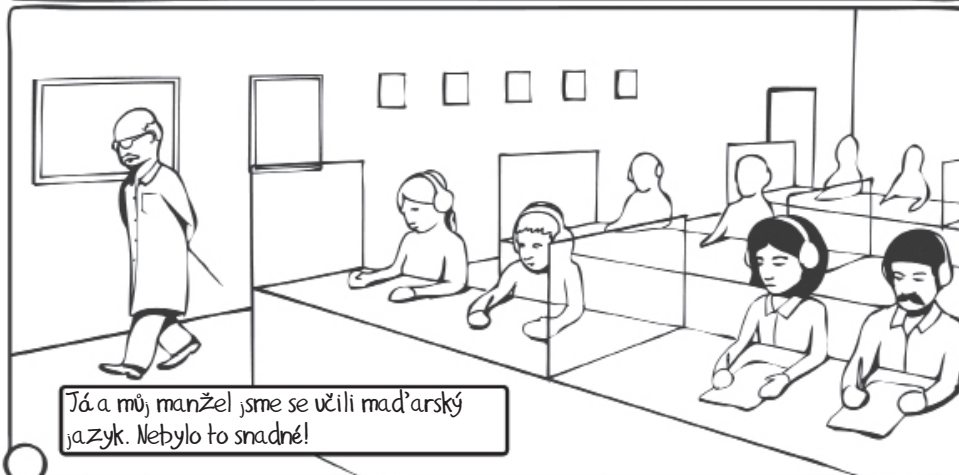
Poblíž jsme našli speciální školu, kam kluky přijali.

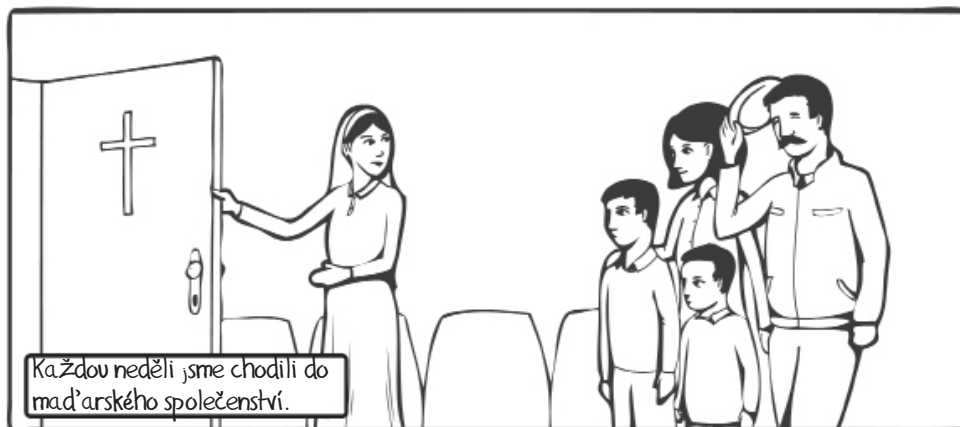

Tady se mohli učit předměty v maďarštině, angličtině a také ve svém rodném jazyce.

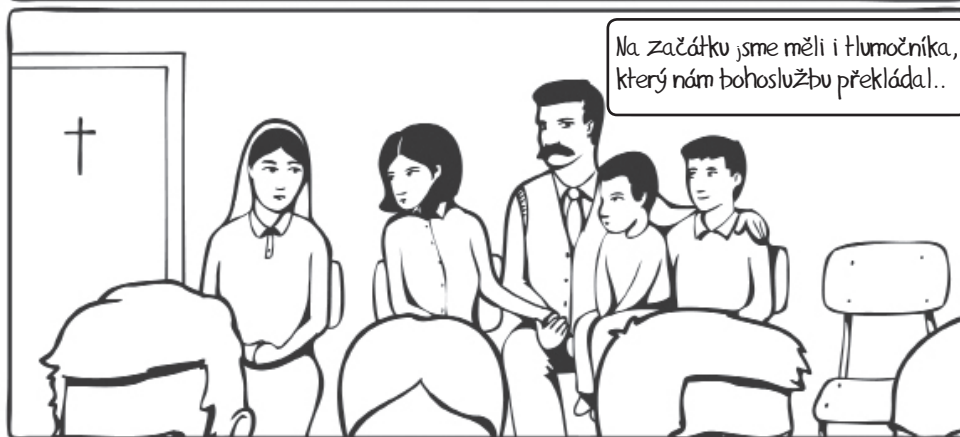

Já a můj manžel jsme se učili maďarský jazyk. Nebylo to snadné!

Každou neděli jsme chodili do mad'arského společenství.

Na začátku jsme měli i tlumočníka, který nám bohoslužbu překládal..

Jsme teď v pořádku, ale často nám vyhrožují kvůli našemu původu.

Z malého platu mého muže se nám daří jen těžko, proto jsem se taky pokusila najít si práci.

Při mé práci mě mnohokrát napadlo, že bychom s krajaný mohli založit křesťanské společenství. S pomocí Boha se to také podařilo.

